

ROMAN

Dierbaar

DEBORAH RANEY

Deborah Raney

Dierbaar

Roman

Vertaald door Roeleke Meijer-Muilwijk

Voorhoeve

Voor onze twee nieuwste kleinkinderen, Jase Micah en baby Smith.

Mimi kan niet wachten om jullie te leren kennen!

© Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Close to Home* bij Abingdon Press, een onderdeel van The United Methodist Publishing House, Nashville, USA.

© Deborah Raney, 2015

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBV © 2004.

Vertaling Roeleke Meijer-Muilwijk

Omslagontwerp Villa Grafica

Vormgeving binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 297 2537 8

ISBN e-book 978 90 297 2538 5

NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

*Zing voor God, bezing Zijn naam,
maak ruim baan voor Hem Die door de vlakten rijdt,
Heer is Zijn naam, jubel als Hij verschijnt:
Vader van wezen, Beschermmer van weduwen,
God in Zijn heilig verblijf.
God geeft eenzamen een thuis
en gevangenen vrijheid en voorspoed.*

Psalm 68:5-7a

1

‘MAG IK JE EVEN STOREN?’

Bree Whitman keek op van haar bureau en zag Aaron Jakes staan. Ze deed haar oortjes uit en wenkte hem. ‘Natuurlijk. Wat is er?’ Ze klapte haar laptop dicht om hem te laten zien dat ze luisterde – en om te voorkomen dat ze in de verleiding kwam om dat niet te doen.

‘Zou je even willen meelopen naar mijn kantoortje?’

Ze glimlachte en ging rechtop zitten om een blik te werpen over het schot dat de werkplekken van elkaar scheidde. Zijn werkplek bevond zich twee ‘deuren’ verderop. ‘Dit moet wel belangrijk zijn als je me dat hele eind laat lopen.’

‘Dat is het ook.’

Ze keek hem vragend aan. Afgezien van Wendy, de studente die als receptioniste fungeerde voor alle drie de bedrijven die in dit gebouw gevestigd waren, waren Bree en Aaron nog slechts de enige twee werknemers die in deze vleugel aan het werk waren.

Maar Aaron had zich al omgedraaid en liep terug naar zijn plek.

Ze keek op het klokje links op haar bureau. Over een kwartier moest ze weg. Ze had Audrey beloofd een paar cakes bij de bakker te halen voor het wekelijkse diner met de hele familie en ze zou op weg naar de Chicory Inn oma CeeCee in Langhorne ophalen.

Met een zucht stond ze op en liep naar Aarons werkplek. Ze

keek door het raam aan de andere kant van het kantoor naar buiten. Op de bank aan de overkant van de straat werden de tijd en de temperatuur aangegeven; de cijfers die de temperatuur aanduidden, versprongen net van 38 naar 39 graden. ‘Is het buiten echt opnieuw zo heet?’ Ze draaide haar lange, bruine haar in een knot, om haar nek wat koelte te gunnen, maar liet het vervolgens bij gebrek aan een elastiekje of haarspeld maar weer los.

‘Tja, het is juli,’ zei hij zonder op te kijken. Hij stond naast zijn bureau en aan zijn gezicht was af te lezen dat hij zich druk maakte over iets wat hij op het scherm van zijn computer zag.

‘Goed, wat is er?’ herhaalde ze haar eerdere vraag, en opeens voelde ze zich nerveus, omdat ze alleen met hem op kantoor was.

Aaron boog zich over zijn bureau en liet een spreadsheet op het scherm verschijnen. Daarna trok hij zijn bureaustoel naar achteren, deed een stap opzij en maakte duidelijk dat zij daar moest plaatsnemen.

‘Wat is dat?’ Ze ging zitten en keek naar het computerscherm. ‘O... de Broadhogan-conferentie? Ik dacht dat je die al helemaal in kunnen en kruiken had.’

Hij gromde. ‘Alles waar je niet dood van gaat, maakt je sterker? Zo zeggen ze dat, toch? Zeg alsjeblieft dat het zo is.’

‘Wat hebben ze nu weer gedaan?’ Ze rolde de bureaustoel dichter bij de computer en bestudeerde de logistieke tijdlijn waar hij nu al bijna twee weken aan werkte.

Aaron steunde met zijn ene arm op zijn bureau en leunde zo ver voorover dat ze zijn aftershave kon ruiken. ‘Ik dacht dat ik eindelijk een werkbaar schema had en nou sturen ze het weer terug.’ Hij wees over haar schouder naar verschillende veranderingen die hij in de specificaties voor deze opdracht had aangebracht. Ze waren duidelijk aangegeven.

Dit moest op zijn minst al de vierde keer zijn dat Aarons voorstel geweigerd werd. Als Bree het voor het zeggen had gehad, zouden ze deze opdracht na de derde poging beleefd geweigerd hebben. Maar Cape Girardeau was een klein stadje en Sallie

Wilkes, hun baas, kon het zich niet permitteren om werk te weigeren, want daarmee zouden ze hun schepen achter zich verbranden. Zelfs als dat betekende dat ze vijf keer zo veel uren in dit evenement moesten steken als in alle conferenties die ze in de geschiedenis van het bedrijf georganiseerd hadden. En dat wilde wat zeggen, gezien het feit dat Wilkes Event Planning al vijftienvijftig jaar bestond.

Sallie liet Aaron en haar vaak aan dezelfde evenementen werken vanwege hun leeftijd. Barbara, een van de oudere werknemers, noemde hen het ‘hippe jonge team’. Aaron en zij kregen meestal de evenementen van de hogeschool, de raad voor kunst en cultuur, grote bruiloften en andere evenementen die een jong, eigentijds publiek zouden trekken. Dat was logisch.

Aaron en zij waren ook een goed team. Aaron was organisatorisch beter – al zou je dat niet zeggen als je zijn aanstellerige gekreun over deze conferentie aanhoorde – en hij was goed in de technische kant. Bree schitterde als het aankwam op de details: decoratie, slingers en borden, en het omgaan met mensen.

Aaron wees weer naar de spreadsheet. ‘Zou je dit nog één keer willen bekijken, voordat ik het terugstuur? Alsjeblieft? Want als ik het nog één keer moet overdoen, ga ik hamburgers bakken, serieus. Of ik neem een baantje als strandwachter of kinderoppas.’

Ze lachte. ‘Dat doe je heus niet. Je zou trouwens vreselijk zijn als kinderoppas.’

‘Hé!’

Ze negeerde zijn quasiverontwaardigde reactie en bestudeerde het document, waarbij ze in gedachten het hele evenement stap voor stap naliep, zoals ze geleerd had. Maar het viel haar niet mee om zich te concentreren, terwijl Aaron over haar schouder heen gebogen stond; zijn lichaamswarmte maakte dat de hitte haar naar de wangen steeg en zijn naar pepermunt ruikende adem vormde een aangename afleiding. ‘Het ziet er prima uit, volgens mij.’

‘Dat zei je de vorige twee keer ook, toen ik vroeg of je ernaar wilde kijken. Niet dat ik jou de schuld wil geven,’ voegde hij er

snel aan toe. Hij klopte haar op haar schouder en liet zijn hand daar een fractie van een seconde te lang liggen.

Aaron was een flirt. Niet op een vervelende manier, maar wel zo dat Bree blij was dat ze niet met hem getrouwd was. De afgelopen weken had hij beslist al zijn charmes aangewend, zodra ze in zijn buurt kwam, al had zij niets gedaan om hem aan te moedigen. Tenminste, ze dacht van niet. Maar het was moeilijk om zo nauw samen te werken als zij deden zonder al te vriendelijk tegen elkaar te zijn.

Ze reed de stoel naar achteren, zodat hij een stap opzij moest doen. 'Als ik jou was, zou ik hen eraan herinneren dat ze ons per uur betalen. Dat helpt meestal wel.'

'Doe ik.' Hij schraapte zijn keel en keek op zijn horloge. 'Hé, heb je honger? Je hebt zeker geen zin om ergens een hapje te gaan eten, of wel?'

In haar hoofd ging een alarmbelletje af, maar meteen gaf ze zichzelf een standje. Misschien betekende zijn uitnodiging niets bijzonders. Twee collega's die na het werk even wat gingen eten. Maar dat hadden ze in het verleden nooit gedaan, en het was ook niets voor hem om zo onzeker te zijn in haar gezelschap. Het had er alle schijn van dat haar antwoord belangrijk voor hem was.

'Sorry, ik heb al plannen,' zei ze. 'Maar toch bedankt.' Ze mocht Aaron graag. Misschien wel meer dan ze wilde toegeven. Ze beschouwde hem wel degelijk als een goede vriend. Maar ze was niet klaar voor meer dan gewone vriendschap. Met Aaron niet en met elke andere man niet. Bovendien zou het veel te ingewikkeld worden als ze zich met een collega inliet. *Of met wie dan ook.*

'En in het weekend? Is er geen film die je nog wil zien? We zouden -'

'Aaron...'

Ze sloot haar ogen en zocht naar een manier om hem af te wijzen zonder hem te kwetsen, terwijl ze zich tegelijkertijd realiseerde dat ze zich eigenlijk op de vlakte wilde houden. Maar dat was niet eerlijk tegenover hem. Of ze was geïnteresseerd, of juist niet. 'Ik denk dat ik er niet echt klaar voor ben.'

‘Waarvoor?’

Ze voelde haar gezicht warm worden. ‘Misschien begreep ik je verkeerd. Het klonk alsof je me vroeg voor een afspraakje.’

‘En als dat nou eens zo was?’

Ze stond op, duwde zijn bureaustoel weer tegen zijn bureau en deed een stap achteruit. ‘Nee, dank je. Maar ik voel me wel geleid. Echt waar.’

Hij leunde met zijn handen achter zijn rug tegen zijn bureau en keek haar met een plagerige glimlach aan. ‘En als ik het nu vroeg als vriend? Gewoon naar de film en popcorn eten met een vriend van het werk?’

Waarom was hij zo irritant aantrekkelijk? Ze voelde de twijfel toenemen. Het kon toch geen kwaad? Gewoon als vrienden, zoals hij zei. Ze zuchtte. ‘Natuurlijk. Het lijkt me echt leuk om met mijn vriend Aaron naar de film te gaan.’

Hij grinnikte. ‘Geweldig! Kies maar een dag.’

‘Zaterdag?’

‘Mooi. We hebben een afspraakje.’

Ze keek hem streng aan. ‘Nee. Dat hebben we niet.’

‘Sorry, sorry.’ Hij stak zijn handen omhoog en grinnikte. ‘Verkeerde woordkeus. Een vroege voorstelling, goed? We kunnen ook een matinee doen als je dat liever wilt.’

Bree knikte. ‘Dat is goed.’ Dat klonk tenminste niet als een afspraakje. ‘Dan zie ik je bij de bioscoop, oké?’ Dan leek het nog minder op een date.

‘Prima. Ik kijk wel hoe laat welke film draait en stuur je een berichtje met de opties, zodat we kunnen kiezen naar welke film we gaan. Maakt het nog uit hoe laat precies?’

‘Ik ben de hele middag vrij.’ Ze was de rest van haar leven vrij. Maar daar wilde ze niet met hem over praten.

Nog niet. Ze draaide zich om, liep terug naar haar eigen werkplek, sloot haar laptop af en pakte haar spullen bij elkaar. Pas toen ze in haar auto stapte, drong het tot haar door. Ze had een afspraakje voor zaterdag.

Nee, *Whitman*, berispte ze zichzelf meteen. *Het is geen afspraakje. Je gaat met een vriend naar de film.*

Waarom voelde ze zich dan net zo onzeker en tegelijk vol verwachting als vlak voor haar eerste, echte afspraakje met Tim?

Bij de bakker stond een hele rij en tegen de tijd dat ze de cakes gekocht had en op weg ging naar de bed & breakfast, was ze al een kwartier te laat en behoorlijk bezweet. Ze wierp een blik in haar achteruitkijkspiegel en keek afkeurend naar haar eigen spiegelbeeld. Aan het begin van de rit had ze haar steile haar al in een paardenstaart gedaan met behulp van een elastiekje dat ze in haar handschoenenkastje gevonden had. Ze zag er vreselijk slonzig uit, maar het zomerweer in Missouri liet geen ander kapsel toe.

Ze keek op het dashboardklokje en zette de cruisecontrol van haar auto op een hogere snelheid. Haar schoonouders wisten dat ze niet op haar hoefden te wachten met het avondeten. *Schoonouders*. Bree wilde hen zelfs in gedachten geen *ex-schoonouders* noemen, hoewel Grant en Audrey dat in feite wel waren nu Tim er niet meer was.

Vaak kwam ze pas laat uit haar werk en ze had Tims familie ervan overtuigd dat ze nooit op haar hoefden te wachten. De jongste kleinkinderen konden niet te lang opgehouden worden en bovendien was de gezamenlijke maaltijd van de familie Whitman altijd heel informeel. Allemaal brachten ze iets mee en als het lekker weer was, picknickten ze vaak. Als iedereen maar bij elkaar kon zijn om van elkaars gezelschap te genieten.

Nu Grant en Audrey acht kleinkinderen hadden, werd alles meestal afgestemd op de kleintjes, en op hun bedtijden. Bree miste de tijd dat Tim en zij samen met zijn broer en zussen – en later ook met hun partners – opbleven en bord- en kaartspelen deden rondom de keukentafel. In het oude huis... voordat het de Chicory Inn werd.

De verbouwde bed & breakfast was schitterend. Elegant en toch knus met het roomwit geschilderde houtwerk en de eigentijdse vloerkleden en gordijnen. Maar soms miste ze het oude huis, waar Tim haar voor het eerst voorgesteld had aan zijn familie. Of misschien miste ze alleen Tim. Tegen de tijd dat de restauratie was voltooid, was hij er al niet meer. Het was vreemd om te bedenken dat Tim het huis waar zij nu zo vaak was, nooit echt in deze staat gezien had.

In sommige opzichten kende zij zijn familie beter dan hij hen had gekend. Er waren zeven neefjes en nichtjes die hij nooit ontmoet had en er was nog veel meer veranderd. Zijn ouders waren nu ouder, zijn grootmoeder werd al bejaard en...

CeeCee! Ze hapte naar adem en ging op de rem staan. Ze zou Tims grootmoeder onderweg naar de bed & breakfast oppikken! Ze was het helemaal vergeten. Nu zou ze terug moeten om CeeCee op te halen en zodoende nog later arriveren dan ze al was. *Lieve help!* Was ze zo van de wijs gebracht door Aarons uitnodiging?

Ze keerde haar auto bij het eerste landweggetje waar ze langskwam. Aan beide kanten van het smalle pad bevonden zich diepe greppels, en door de laatste regen waren de randen naast de goot weggespoeld. Het lukte haar om te keren en zodra ze weer op weg was, belde ze CeeCee. Ze had nog niet uitgedokterd hoe ze handsfree kon telefoneren in haar nieuwe auto. Nou ja, nieuw... Maar voor haar wel. De auto was zes jaar oud, maar het was de nieuwste auto die ze ooit bezeten had – en het eerste voertuig dat ze zelf gekocht had.

Ze beloofde zichzelf dat ze voor het aankomende weekend een bluetooth carkit zou installeren. Op deze snelweg was het maar zelden druk, maar ze wilde ook geen ongeluk toevoegen aan haar lijst met blunders van vanavond.

Nadat de telefoon zes keer overgegaan was, werd ze ten slotte doorverbonden met CeeCees antwoordapparaat. *Och heden.* Ze zat waarschijnlijk op de veranda aan de voorkant van het huis te wachten. Al een half uur.

Luid en duidelijk sprak ze een boodschap in. ‘CeeCee, u spreekt met Bree. Ik ben heel laat, maar binnen tien minuten ben ik bij u. Het spijt me echt dat ik niet eerder gebeld heb.’

Ze verbrak de verbinding en toetste Audreys nummer in. Gelukkig nam Audrey meteen op.

Bree vertelde haar hetzelfde als ze CeeCee verteld had, maar nu op gewone toon. Ze zei niet dat ze CeeCee eigenlijk helemaal vergeten was en nu terug moest rijden. ‘Heeft ze jullie al gebeld om te vragen waar ik bleef?’

‘Nee,’ zei Audrey. ‘Maar dat zou ze ook nooit doen. Neem jij maar gewoon de tijd, meisjelief. Zij wacht wel. Ze heeft echt geen spannend afspraakje of zo.’

Bree lachte en fronste daarna haar wenkbrauwen. Wist Audrey op de een of andere manier iets van Aaron? Daartoe achtte ze haar schoonmoeder wel in staat. Audrey was heel opmerkzaam, soms *te* opmerkzaam.

CeeCee zat niet op de veranda te wachten op het moment dat Bree bij haar huis aankwam en toen ze na drie keer bellen de voordeur nog niet opendeed, liet Bree zichzelf binnen met de sleutel die ze van haar gekregen had. Het was verstikkend warm in het kleine huis, maar CeeCee hield de thermostaat altijd op 27 graden, of het nu zomer of winter was. Toch kreeg ze, gezien CeeCees hoge leeftijd, een enigszins angstig voor gevoel. Wat zou ze aantreffen? Ze liep door de kamers van het kleine huis en riep CeeCees naam.

De deur naar de grote slaapkamer stond open. De rolgordijnen waren dicht en er brandde geen lamp. Maar de bobbel in het bed was onmiskenbaar CeeCee, zo klein als de bijna vijfentachtigjarige vrouw was. Het was nog niet eens zeven uur. Even bleef Bree onbeweeglijk staan; ze vreesde het ergste.

Maar het volgende moment klonk er vanuit het bed een zacht gesnurk. Bree deed het licht aan, liep naar het bed en knielde naast Tims grootmoeder neer. ‘CeeCee?’ Ze streelde de dunne, rimpelige arm die op de lappendeken lag. ‘Voelt u zich wel goed?’

Met een ruk ging CeeCee rechtop in bed zitten. Ze zag er gedesorienteerd en zwak uit.

‘Gaaf het een beetje?’ Bree keek naar haar vochtige ogen en probeerde vast te stellen of de oude vrouw ziek was.

CeeCee gooide de dekens van zich af en tuurde naar de klok. ‘O, nee. Heb ik me verslapen?’

‘Het is mijn schuld,’ zei Bree, al wist ze niet zeker of CeeCee in de war was of bedoelde dat ze een dutje gedaan had. Maar ze droeg wel een katoenen nachtjapon en die had ze vast niet aantrokken als ze alleen maar een dutje wilde doen. ‘Ik ben te laat. Ik kom u ophalen voor ons dinsdagavonddiner.’ Ze keek de keurig opgeruimde kamer rond op zoek naar de kleding die CeeCee gedragen had. ‘Zal ik uw kleren voor u pakken?’

CeeCee keek naar haar nachtjapon. ‘Ik denk niet dat ik me wil aankleden.’

Bree lachte, maar aan de uitdrukking op CeeCees gezicht zag ze dat het geen grapje was. Toch liep Bree naar de kledingkast en koos een lange broek met elastiek in de taille en een kleurige blouse, die ze de oudere vrouw vaker had zien dragen. ‘Is dit wat?’

‘Ik denk echt dat ik maar hier blijf. Ik ben nogal moe. Ik heb de hele middag gebridget, weet je.’

‘Maar wilt u dan niet naar Grant en Audrey voor het avondeten? Iedereen zal teleurgesteld zijn als u niet komt.’

‘Daar komen ze wel overheen.’ Ze wuifde haar opmerking weg en liet zich weer in de kussens zakken. ‘Audrey zei trouwens dat zij vanavond voor het toetje zorgt.’

Zat dat CeeCee misschien dwars? Meestal maakte zij het toetje op dinsdagavond. Maar het was niets voor haar om gekwetst te reageren op zoiets onbetekenends. ‘Weet u zeker dat u zich goed voelt? Hebt u wat gegeten?’

‘Ik ben alleen moe. Maak je maar geen zorgen over mij. Ga jij maar en geniet ervan. O, en doe ze allemaal de hartelijke groeten.’ Nu klonk ze meer zoals anders.

Niettemin maakte Bree zich nog steeds zorgen. Ze nam af-

scheid, maar ze voelde zich niet echt op haar gemak bij het feit dat ze CeeCee achterliet. Zodra ze de deur achter zich had dichtgetrokken en op slot gedaan, liep ze de oprit op en belde Audrey nog eens om haar te vertellen hoe ze CeeCee had aangetroffen.

‘Ik zou me niet te veel zorgen maken, lieverd. Ze heeft vandaag inderdaad gebridget, dus misschien is ze gewoon uitgeput. En als ze niet wil, kun je haar niet dwingen om te komen.’

‘Nou, als je het zeker weet...’

‘Grant gaat later op de avond nog wel even bij haar kijken. Kom jij nu maar. We hebben een bord voor je bewaard.’

‘Goed.’

Niet veel later reed ze achteruit de oprit af en zond tegelijkertijd een schietgebedje voor Tims grootmoeder op. Als er nu iets met CeeCee gebeurde, zou ze het zichzelf nooit kunnen vergeven. En dit zou allemaal niet gebeurd zijn als ze niet had zitten dagdromen over dat stomme afspraakje om naar de film te gaan...

Dierbaar

DEBORAH RANEY

CHICORY INN – 4

Welkom bij Chicory Inn, de knusse bed & breakfast van Audrey en Grant Whitman, en leef mee met het wel en wee van hun kinderen.

Ook al is ze aangetrouwde familie, Bree Cordel Whitman voelt zich thuis bij Grant, Audrey en hun kinderen. Haar echtgenoot Timothy Whitman is omgekomen in Afghanistan en als ze tijd doorbrengt met zijn familie, voelt het alsof ze dicht bij hem is. Zo houden ze samen de herinnering aan Timothy levend.

Maar het is nu vijf jaar geleden dat ze weduwe werd en het is tijd om door te gaan met haar leven. Ze voelt zich schuldig omdat ze verlangt naar nieuwe liefde. Toch blijft ze erover dromen, in het bijzonder over één man: Drew Brooks. Maar hoe kan ze op zijn avances ingaan als ze daarmee haar familie pijn doet?

Deborah Raney groeide op in Kansas. Ze debuteerde met *Toeverlaat* en was verrast door de vele positieve reacties die ze kreeg. Inmiddels zijn er in Nederland meer dan vijftien romans van haar hand verschenen, waaronder de eerste drie delen over de Chicory Inn: *Dochterlief*, *Draagkracht* en *Droomwens*.

ISBN 978 90 297 2537 8 NUR 302

9 789029 725378

www.uitgeverijvoorhoeve.nl